

ଗିରଧର ଶଙ୍କର ତାଓଡ଼େ

ବନାମ

ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ

ଏପ୍ରିଲ 24, 2002

[ଉମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ବାନାର୍ଜୀ ଏବଂ ଝାଲ. କେ. ସଭରଝାଲ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହ୍ରାୟ]

ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860-ଧାରା 306, 498-A-ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପ -ଧାରା 498-A-ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷ ସାବ୍ୟସ୍ତି - ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଧାରା 306 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ - ଆବେଦନରେ ରାୟ ଦିଆଗଲା ଯେ ଧାରା 498 - A ଆରୋପ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ - ଧାରା 306 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ଯଦିଓ ଏହା ନିଜେ ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହେବାର କାରଣ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଧାରା 498 - A ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1950 - ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 - ଆବେଦନ - ପ୍ରମାଣର ତର୍କମା ଉପରେ ରାୟ ଦିଆଗଲା ଯେ ଏହା ସାଧାରଣତଃ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣର ଭୁଲ ତର୍କମା ଯାହା ମାମଲାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକୃତି ପରଶତି ସୃଷ୍ଟି କରେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ।

ପ୍ରମାଣ ଅଧିନିୟମ, 1872 - ଧାରା 32-ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀର ସମର୍ଥନ ଉପରେ ରାୟ ଦିଆଗଲା ଯେ ଯଦିଓ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟଥା ଏହାର ପ୍ରାମାଣିକ ମୂଲ୍ୟକୁ ମଜବୁତ କରିବା ପାଇଁ ମାମଲାରେ ଏହା ବାଞ୍ଛନୀୟ । ଅଭିଯୁକ୍ତ-ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଧାରା 306 ଏବଂ 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପିତ କରାଗଲା । ମୃତ୍ୟୁଙ୍କ ଭାଇ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ, ମୃତ୍ୟୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଲିଖିତ 3 ଟି ଚିଠି ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଉପରେ ଅଧିବକ୍ତା ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । ତେବେ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିରୋଧାଭାଷ ଥିଲା ।

ପ୍ରମାଣର ତର୍କମା ଉପରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 306 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କଲେ । କିନ୍ତୁ, ଏହା ତାଙ୍କୁ ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା

ଅଦାଲତଙ୍କର ରାୟକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କାଏମ ରଖାଗଲା । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଦାଖଲ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ରାୟ ଦେଲେ ଯେ : **1.1.**ମୁତଦୀଙ୍କ ଭାଇ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବିରୋଧାଭାସ ସେମାନଙ୍କ ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟର ବିଶ୍ଵସନୀୟତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଏବଂ ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉଚ୍ଚ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ଅଯୌକ୍ତିକ ପରିଣତି ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ।

1.2.ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଯତ୍ନ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ନିରୀକ୍ଷଣ ସହିତ ବିଚାରକୁ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । **ଯଦିଓ** ଏହାର ସମର୍ଥନ ଜରୁରୀ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏହାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଅନ୍ୟଥା ଜମାନବନ୍ଦୀର ପ୍ରମାଣିକ ମୂଲ୍ୟକୁ ମଜବୁତ କରିବା ପାଇଁ ବାଞ୍ଛନୀୟ । ସ୍ଵାଧୀନ ସାକ୍ଷୀ ଉପଲବ୍ଧ ନଥାଇପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏକ ବିଶ୍ଵସନୀୟ ପ୍ରମାଣ ଭାବରେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଯତ୍ନ ଏବଂ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ସହାୟତା ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ।

1.3.ଯଦି ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ସନ୍ଦାବନାକୁ ଅସ୍ଵୀକାର କରାଯାଏ, ତେବେ ଧାରା **498-A** କେବଳ ଏହାର 'ବ୍ୟାଖ୍ୟା (**b**)' ଆଧାରରେ ଲାଗୁ ହୋଇପାରିବ କାରଣ ଏହି ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ ମହିଳାଙ୍କୁ ହଇରାଣ-ହରକତ କରାଯିବା ବିଷୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି; ତେବେ ବିଧାନରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାରର ହଇରାଣ-ହରକତରେ ଏହା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ, ଏହା କେବଳ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ହିଁ ଏହା ଲାଗୁ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ହଇରାଣ-ହରକତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ମହିଳାଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ମୂଲ୍ୟବାନ ପ୍ରତିଭୂତି ସାମଗ୍ରୀ ପାଇଁ କୌଣସି ବେଆଇନ ଦାବି ପୂରଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଏ, କିମ୍ବା ସେହି ଦାବି ପୂରଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା କାରଣରୁ ଏପରି ହଇରାଣ କରାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଧାରା **498-A** ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ଥିବା କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ପୂରଣ ହେବାର ପ୍ରମାଣ ମିଳୁନାହିଁ । କଥିତ ତିନୋଟି ଚିଠି ବିଧାନର ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ଯୌତୁକ ପାଇଁ କୌଣସି ସାଧାରଣ ଦାବିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

1.4.ଧାରା 498- A ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନଥିରେ କିଛି ସାମଗ୍ରୀ ଏବଂ ଦୃଢ଼ ପ୍ରମାଣ ଉପଲବ୍ଧ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଭାଇ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଦୁଇଟି ଅସଙ୍ଗତ କଥନ ଉପରେ କୌଣସି ବିଶ୍ୱାସନୀୟତାର ଶ୍ରେୟ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ - କାରଣ ଦସ୍ତାବିଜ ସାକ୍ଷ୍ୟ (ଯଥା, ସେହି ତିନୋଟି ଚିଠି), ଆଇନର ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ କମ୍ ଅଟନ୍ତି । ଏପରିକି ନଥିରେ ଉପଲବ୍ଧ ମୌଖିକ କଥନରେ କୌଣସି ବିରୋଧାଭାଷ ନାହିଁ ବୋଲି ଅନୁମାନ କଲେ ମଧ୍ୟ ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଯୌତୁକ ଦାବି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୁକ୍ତି ସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ ।

1.5.ଧାରା 306 ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିବା ଘଟଣାଟି ସ୍ୱୟଂ ଧାରା 498 - A ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ନିମିତ୍ତ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଧାର ନୁହେଁ; ତଥାପି ଧାରା 498 - A ଆରୋପକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଣର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଯାହା ବିନା ଏହି ଆରୋପକୁ କାଏମ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ମାମଲାରେ, ନଥିରେ ଏପରି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ । ବିଚାର କରୁଥିବା ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡବିଧାନ ତିଷ୍ଠି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଧାରା 498-A 'ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା (a) ଲାଗୁ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବ ନାହିଁ - ଶରୀରର କୌଣସି ଅଙ୍ଗ, ଜୀବନ କିମ୍ବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ଆଘାତ ଓ ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଂଶଟି ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବର କୌଣସି ଘଟଣାକୁ ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଥିବା ଅଭିଯୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଚାରକୁ ନିଆଯିବା ଭଳି ତଥ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଶେଷ ଭାବରେ 'ବ୍ୟାଖ୍ୟା (b)' କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛି ଯେ, 'ବ୍ୟାଖ୍ୟା (b)' ଅର୍ଥାନ୍ତର୍ଗତ 'ଉପାଦାନ' ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବା ପାଇଁ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ଏକ କ୍ରମ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ଯଦିଓ ସ୍ୱୟଂ ଏକ ନିୟମୀୟ ଆଚରଣକୁ ଦର୍ଶାଉଛନ୍ତି, ତଥାପି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଧାରା 498-A ର ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

2. ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ସାଧାରଣ କ୍ରମରେ, ଅନୁକ୍ଳେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରମାଣର ତର୍ଜମା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏପରି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଦୀର୍ଘକାଳୀନ ହୁଏ, ତେବେ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରଦାନ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏହା ନ୍ୟାୟର ଉପହାସ ହେବ, ଏପରିକି ପ୍ରମାଣର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତର୍ଜମା କରାନଗଲେ ଏହା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଯୌକ୍ତିକ ପରିଣତି ସୃଷ୍ଟି କରିବ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର : ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 463/1996

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 583/1989 ରେ ମୁମ୍ବାଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ତାରିଖ 13.7.95 ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଶିବାଜୀ ଏମ୍. ଯାଦବ ।

ଏସ୍. ଭି. ଦେଶପାଣ୍ଡେଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ଏସ୍. ସିନ୍ଧେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଅଧିବକ୍ତା ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବାନାର୍ଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା । ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହୋଇଥିବା ଏହି ଆବେଦନରେ, ସଂହିତାର ଧାରା 306 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷମୁକ୍ତ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେହି ସଂହିତାର ଧାରା 498 - A ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପର ପୋଷଣୀୟତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେବାର ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ଅଟେ ।

ତେବେ, ବାସ୍ତବତା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହି ସମୟରେ ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ଫୌଜଦାରୀ ଆଇନ (ଦ୍ଵିତୀୟ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1983 (ଅଧିନିୟମ 1983ର ଧାରା 46) ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଧାରା 498-A କୁ ଏକ ପୃଥକ ଅଧ୍ୟାୟ ମାଧ୍ୟମରେ ବିଧାନ ପୁସ୍ତକରେ ସନ୍ଦିଗ୍ଧକୃତ କରାଯାଇଛି । ଉପରୋକ୍ତ ସଂଶୋଧନକୁ ସମାଜରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଧାରା କାରଣରୁ ଅତ୍ୟୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ସମାଜର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ, ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକା, ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 498-A କୁ ନେଇ ଗଠିତ ବିଧାନ ପୁସ୍ତକରେ ଅଧ୍ୟାୟ XXA ଭାବରେ ଏକ ନୂତନ ଅଧ୍ୟାୟ ସାମିଲ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିଥିଲା । ସୁବିଧା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ଧାରା 498A ନିମ୍ନରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା । -

“ 498A ଜଣେ ସ୍ଵାମୀ କିମ୍ବା କୌଣସି ମହିଳାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ, ଯିଏକି ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀ କିମ୍ବା ସମ୍ପର୍କୀୟ ହୋଇ ଏଭଳି ମହିଳାଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠୁରତାର ଶିକାର କରାଇବେ, ତାଙ୍କୁ ତିନି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯିବ ଏବଂ ଜୋରିମାନା ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବ୍ୟାଖ୍ୟା-ଏହି ଧାରା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ, "ନିଷ୍ଠୁରତା" ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି -

(a) କୌଣସି ଇଚ୍ଛାକୃତ ଆଚରଣ ଯାହା ଏପରି ପ୍ରକୃତିର ଯାହା ମହିଳାଙ୍କୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବ କିମ୍ବା ମହିଳାଙ୍କ ଜୀବନ, ଅଙ୍ଗ କିମ୍ବା ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ (ଶାରୀରିକ କିମ୍ବା ମାନସିକ ହେଉ) ପାଇଁ ଗୁରୁତର ଆଘାତ କିମ୍ବା ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ; କିମ୍ବା

(b) କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ମୂଲ୍ୟବାନ ପ୍ରତିଭୂତି ପାଇଁ କୌଣସି ବେଆଇନ ଦାବି ପୂରଣ କରିବାକୁ ତାଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସହ ଜଡ଼ିତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିବା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସହ ଜଡ଼ିତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଏପରି ଦାବି ପୂରଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା କାରଣରୁ ମହିଳାଙ୍କୁ ଏପରି ଉପ୍ରୀତନ ଦିଆଯିବ ।

ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ମୌଳିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି 'ନିଷ୍ଠୁରତା' କୁ ଏଡ଼ାଇବା, ଯାହାକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବୈଧାନିକ ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ଯାହା କି ପୂର୍ବରୁ ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ 'କୁରତା' ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥକୁ ସୁଚାଇବା ପାଇଁ ଦୁଇଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦାହରଣ ଉପରେ ଚିହ୍ନଟ ଦିଆଯାଇଛି : ବ୍ୟାଖ୍ୟା (a) ରେ ତିନୋଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିସ୍ଥିତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି ଯଥା, (i) ମହିଳାଙ୍କୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବା କିମ୍ବା (ii) ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଦେବା କିମ୍ବା (iii) ଉଭୟ ମାନସିକ ଏବଂ ଶାରୀରିକ ଜୀବନ, ଅଙ୍ଗ କିମ୍ବା ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା, ଏବଂ ଏହିପରି ଏକ ଶାରୀରିକ ଉପ୍ରୀତନ କିମ୍ବା ଅତ୍ୟାଚାର ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥିବା ଉପ୍ରୀତନ, ବ୍ୟାଖ୍ୟା (b) ସୂଚିତ ହୋଇଛି ଯେ ଶାରୀରିକ ଆଘାତର ଅନୁପସ୍ଥିତି ଅଛି କିନ୍ତୁ ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକା କେବଳ ବଳପୂର୍ବକ ଉପ୍ରୀତନ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବିଲେ ଯାହା କ୍ଷଣ୍ଡ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିବା ଶାରୀରିକ ଆଘାତ ସହିତ ସମାନ ଭାବରେ ଘୃଣ୍ୟ । ଯେଉଁଠାରେ ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣ୍ଡ ଭାବରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୋଇଥିବା ବେଳେ, ଅନ୍ୟଟି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଇନଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସମାନ ଭାବରେ ଗୁରୁତର ଅଟେ ; କାରଣ ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ମଧ୍ୟ 'କୁରତା' ର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରସଙ୍ଗ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଅନ୍ୟ ଏକ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା (ଧାରା 306) ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ମଧ୍ୟ ଲାଭଦାୟକ ହେବ ।

ସଂହିତାର ଧାରା 306 ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

"306 ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବା - ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରନ୍ତି, ତେବେ ଯେ କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସେହିପରି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାନ୍ତି, ସେ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବେ ଯାହାର ଅବଧି ଦଶ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ସେ ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀ ରହିବେ ।"

ଆମ୍ଭେ ତଥା ପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବା ଏକ ଦଶନୀୟ ଅପରାଧ ବୋଲି ବୈଧାନିକ ଭାବେ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ, ଯାହାର ଅବଧି 10 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ ଜୋରିମାନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇପାରେ ବୋଲି ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ବୋଲି ଜଣାପଡୁଛି ।

ବାସ୍ତବ ତଥ୍ୟରୁ ଜଣାପଡେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଗିରଧର ଶଙ୍କର ତାଙ୍କ ଡେଙ୍କର ପ୍ରଥମ ପତ୍ନୀ ଯିଏ କି ଆଉ ନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କ ଠାରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଏବଂ ଦୁଇଟି ଝିଅ ଅଛନ୍ତି, ସେ 1984 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ ମାସରେ ମୃତ ଶୋଭାକୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପୁଅ ଏବଂ ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କ ସହ ଏହି ଦମ୍ପତି ଉତ୍ତରାଓଁରେ ମିଳିତ ଭାବେ ରହୁଥିଲେ । ଏହା ଜଣାପଡିଛି ଯେ ଶୋଭାଙ୍କର କୌଣସି ପିତାମାତା ନଥିଲେ ଏବଂ ଜଣେ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ କଟକର ତାଙ୍କର ସାନ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି : ଯେଉଁଠାରେ କି ଅଭିଯୋଗକାରୀ ବିଷ୍ଣୁ କଟକର ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାଇ । ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ବୁଲଧନାରେ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଘରଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ବିପରୀତ ଦିଗରେ ରହିଛି ।

ବିଷ୍ଣୁ କାଟକରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 12.8.1988 ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ (ପ୍ରଦର୍ଶିତ 11) ରୁ ଜଣାପଡେ ଯେ ବିବାହ ପରେ ପ୍ରାୟ ଛଅ ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୋଭା ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଲ ବ୍ୟବହାର ପାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତା 'ପରେ ଶୋଭାଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଆଚରଣ ନିନ୍ଦନୀୟ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ଶୋଭାଙ୍କୁ ସେ ଆକ୍ରମଣ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଶୋଭା ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ଶୋଭା ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଏବଂ ସାନ ଭାଇ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚିଠି ଲେଖୁଥିଲେ । ଥରେ ରକ୍ତସ୍ରାବଜନିତ ଆଘାତ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ପରେ, ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଜଣେ ଅବାରାଓ ଇଲ୍ଲେଙ୍କ ସହିତ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବାସଭବନକୁ ଏହା ଅନୁରୋଧ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ସମୟରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଉ ଏପରି ବ୍ୟବହାର କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଅଧିକ ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ଜଣାପଡେ ଯେ ତାରିଖ 12.08.1988 ସନ୍ଧ୍ୟା 6 ଟାରେ କେହି ଜଣେ କୋଣ୍ଡିବା ଦୁଢେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ସୂଚନା ଦେଲେ ଯେ ଶୋଭା ଜଳି ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଘାଟୀ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଭର୍ତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସକାଳେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । କୋଣ୍ଡିବା ମଧ୍ୟ ଜଣାଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଶୋଭାଙ୍କ ମୃତଦେହର ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର ସମ୍ପନ୍ନ କରିସାରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ପରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାଇ ବିଷ୍ଣୁ ଅଭିଯୋଗ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଗରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଗିରଧର, ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କୁ ଶୋଭାଙ୍କ ପୋଡ଼ାଜଳା କିମ୍ବା ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଭର୍ତ୍ତି ହେବା ବିଷୟରେ ସୂଚନା ଦେଇନଥିଲେ ଏବଂ ନିକଟ

ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ତାଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଗରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଶୋଭା ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ଦ୍ବାରା ଉତ୍ସାହନ ହେତୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି ।

ଏହା ଅଭିଯୋଗ ଆଧାରରେ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଛି (ପ୍ରଦର୍ଶିତ 11) ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରିବା ପରେ ଅଭିଯୋଗକୁ ଅପରାଧ ସଂଖ୍ୟା 67/88 ଭାବେ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କେହି ଜଣେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଶୈକର ହୁସେନ୍ ତାରିଖ 13.8.1988 ରେ ତଦନ୍ତ ଦାୟିତ୍ବ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 306 ଜି ଏବଂ 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିଥିଲେ । ତା 'ପରେ ଅପରାଧ ସ୍ଥଳ ପରିଦର୍ଶନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପଞ୍ଚନାମା (Ext 14) ଅନୁଯାୟୀ ତୁଲା (article No. 1) ସେଥିରେ ସଂଲଗ୍ନ ହେଲା । ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ପୋଷାକ ମଧ୍ୟ ସଂଲଗ୍ନ କରାଯାଇଥିଲା । ତା ପରେ ଏକ ଅପମୃତ୍ୟୁ ପଞ୍ଚନାମା (Ext. 16) ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଗଲା ଏବଂ ମୃତଦେହକୁ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ବିବରଣୀ ଅନୁଯାୟୀ ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ କରାଯାଇଥିଲା (Exh 17) । ଏହାପରେ PW 4 ଶରଦ ଉଗାଲେ (Exh. 21) ତଦନ୍ତ ଦାୟିତ୍ବ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୃତଦେହୀଙ୍କ ଭାଇମାନଙ୍କ ବୟାନ ନଥିବାରୁ କରିବା, ପଞ୍ଚନାମା ସହିତ ଚିଠିଗୁଡ଼ିକୁ (Exhs. 9, 10 ଓ 13) ସଂଲଗ୍ନ କରିବା, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ତଦନ୍ତ ସମାପ୍ତ କରିବା ତଥା ତାରିଖ 11.01.1989 ରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିବା ପରେ, PW 3 ସମ୍ବନ୍ଧ ସୌକତ ଉକ୍ତ ଅପରାଧଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆରୋପ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଫୌଜଦାରୀ ବିଚାର ସଂଖ୍ୟା 118/1989 ରେ ଔରଙ୍ଗାବାଦର ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣକୁ ତର୍ଜମା କରି, ବିଚାର କରୁଥିବା ବିଚାରପତି, ଶୋଭାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ଦର୍ଶାଇଲେ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 306 ଅନୁଯାୟୀ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଥିବା ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧରେ ଅଭିଯୋଗନ ପକ୍ଷଙ୍କ କଥନକୁ ଅଣଦେଖା କଲେ । ଅଭିଯୋଗନ ପକ୍ଷର ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ସହିତ ମୃତଦେହୀଙ୍କ ଚିଠି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାରିଖ 21.10.1989 ର ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ଦ୍ବାରା ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପାଇଁ କଠୋର କାରାଦଣ୍ଡ ସହିତ Rs 1000 ଟଙ୍କାର ଜୋରିମାନା ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ଏହି ମାମଲାକୁ ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ବିଚାରାଧୀନ ବିନ୍ଦୁ ଥିଲା ଯେ ସଂହିତାର ଧାରା 498 A ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଉତ୍ପୀଡ଼ନର ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ ଯଥେଷ୍ଟ କି ?

ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ବୈଧାନିକ ପ୍ରାବଧାନଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଛୁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଉପରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଆଲୋଚନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହି ସମୟରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ସହିତ ଆଉ କିଛି ମୌଳିକ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଭାଇ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ନଥିରେ ଉପଲବ୍ଧ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଉଭୟ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମୁତଫୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସମ୍ପର୍କୀୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କୁ ଲେଖାଯାଇଥିବା ଚିଠି ଉପରେ ଅଧିକ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । ଚିଠିର ବିଷୟବସ୍ତୁ, ଯଦି ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ସହିତ ଏକତ୍ର ପଢ଼ାଯାଏ, ତେବେ ଏପରି ଏକ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯାହାକୁ ଅବିଶ୍ଵସନୀୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସାନ ଭାଇଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ତାରିଖ 1.7.1986 ତାରିଖର ଚିଠି ପାଇବା ପରେ - ଯେଉଁଥିରେ ମୁତଫୀ ନିଜ ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ ଲାଗିଥିବା ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ - ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାଇ ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଭଉଣୀଙ୍କ ସ୍ଵାମୀ ଅବାରାଓଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଗାଁକୁ ପଠାଇଥିଲେ ଯେପରି ସେମାନେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମୁତଫୀଙ୍କ ସହ ଉତ୍ପୀଡ଼ନ ନ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବେ; ଏବଂ ଏହାର 2 -3 ମାସ ପରେ ଦୂତ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଦୁଢେ ଆସି ତାଙ୍କରଖାନାରେ ମୁତଫୀଙ୍କ ଗୁରୁତର ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରମାଣର ବିପରୀତରେ, 1987 ଅଗଷ୍ଟରେ ମୁତଫୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଲିଖିତ ଏକ ଚିଠି ଏବଂ 1988 ମେ 'ରେ ପ୍ରାୟ ସମାନ ଚିଠି ରହିଛି ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି ଯେ 1988 ମେ' ରେ ଚିଠି ପାଇବା ପରେ, ଅବାରାଓଙ୍କ ସହ ବିଷ୍ଣୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଯାହା ପରେ ସେମାନେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ମୁତଫୀଙ୍କ ସହ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ନାହିଁ । ଏହି ସାକ୍ଷୀ ବିଷ୍ଣୁ ମଧ୍ୟ ବିନା ଦ୍ଵିଧାରେ କହିଥିଲେ ଯେ ମୁତଫୀଙ୍କ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାର 2ରୁ 3 ମାସ ପରେ ଦୂତ ଦୁଢେ ଆସି ତାଙ୍କୁ ଶୋଭାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ଔରଙ୍ଗାବାଦରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅକ୍ତିମ ସଂସ୍କାର ବିଷୟରେ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ପରେ ତୁରନ୍ତ ଲିଖିତ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ସଂଯୋଗବଶତଃ, ଦୁଢେଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସେହି ଦିନ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଦିନ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ । ନଥିରେ ଉପଲବ୍ଧ ପ୍ରମାଣର ଅନ୍ୟ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ଦିଗ ହେଉଛି ଯେ, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଅବାରାଓ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଘରକୁ

କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ଯାଇଥିଲେ :ଯେଉଁଠାରେ କି PW-1 କୁହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଗସ୍ତ 1986 ମସିହା ଜୁଲାଇ ମାସରେ ହୋଇଥିଲା, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଷ୍ଣୁ କୁହନ୍ତି ଯେ ଏହା 1988 ମସିହା ମେ ମାସରେ ହୋଇଥିଲା; ତଥାପି ଉଭୟେ ନିଶ୍ଚିତ କରନ୍ତି ଯେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର ମାତ୍ର 2-3 ମାସ ପୂର୍ବରୁ ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ମିଳିଥିଲା ।

ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ସାଧାରଣ କ୍ରମରେ, ଅନୁକ୍ଷେପ 136 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରମାଣର ତର୍ଜମା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏପରି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଦୀର୍ଘକାଳୀନ ହୁଏ, ତେବେ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରଦାନ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏହା ନ୍ୟାୟର ଉପହାସ ହେବ, ଏପରିକି ପ୍ରମାଣର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତର୍ଜମା କରାନଗଲେ ଏହା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଯୌକ୍ତିକ ପରିଣତି ସୃଷ୍ଟି କରିବ । 1986 ମସିହାରେ ଛିଡ଼ି ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ସାନ ଭାଇ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଉଭୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ଉଭୟଙ୍କ ଘରକୁ ପଠାଇଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଉଭୟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଉଭୟଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ଶୋଭାଙ୍କ ଘରକୁ କେବଳ 1988 ମସିହାରେ ଯାଇଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବରେ, ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟର ବିଶ୍ୱସନୀୟତାକୁ ନେଇ ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ଛିଡ଼ି ଉପୁଜିଥିବା ବେଳେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଭୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଫଳରେ ଏକ ଅଯୌକ୍ତିକ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ନଥିରେ ଉପଲବ୍ଧ ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି ମୁତଫୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ । ଏହା ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଉଚିତ୍ ସତର୍କତା ଓ ଯଥାଯଥ ବିଚାରବିମର୍ଶ ଅବଲମ୍ବନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦିଓ ଏହାର ସମର୍ଥନ ଜରୁରୀ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏହାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଅନ୍ୟଥା ଜମାନବନ୍ଦୀର ପ୍ରମାଣିକ ମୂଲ୍ୟକୁ ମଜବୁତ କରିବା ପାଇଁ ବାଞ୍ଛନୀୟ । ସ୍ବାଧୀନ ସାକ୍ଷୀ ଉପଲବ୍ଧ ନ ହୋଇପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ 'ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ'କୁ ଏକ ବିଶ୍ୱସନୀୟ ପ୍ରମାଣ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଚିତ ଯତ୍ନ ଓ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ପାଖରେ କାର୍ଯ୍ୟନିର୍ବାହୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ବିବୃତ୍ତି ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ତାହା ବିଚାରାଧୀନ ମାମଲା ବିଷୟରେ କୌଣସି ସହାୟତା ପ୍ରଦାନ କରୁନାହିଁ; ତେଣୁ ଏ ବିଷୟରେ ଆମକୁ ଆଉ ଅଧିକ ଆଲୋଚନା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

କେବଳ ଅନ୍ୟ ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ମୁତଫୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ଏବଂ ଭାଇଙ୍କୁ ଲେଖାଯାଇଥିବା ତିନୋଟି ଚିଠି । ଏହି ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ 1986, 1987 ଏବଂ 1988 ଏବଂ 1989 ମସିହାର ଅଟେ; ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏହା ଏକ ବାର୍ଷିକ ଘଟଣା ପରି ମନେହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ମୁତଫୀଙ୍କ

ବାସସ୍ଥାନରେ ହୋଇଥିବା ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଏହା କିଛି ମାତ୍ରାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି ବୋଲି ନିଃସନ୍ଦେହରେ କୁହାଯାଇପାରେ ! ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଛି ଯେ, ସମୟ ଅତିବାହିତ ହେବା କାରଣରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଆଚରଣରେ କୌଣସି ସ୍ବାଭାବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିନାହିଁ; ବରଂ ଚିଠିଚିର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିଚାର କଲେ, ଏଥିରୁ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ଉପରେ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ଉପୁତନ କରିଆସୁଥିବାର ସ୍ଥିତି ହିଁ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୁଏ । ସଂହିତାର ଧାରା 498 - A ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବିଦ୍ବାନ ଦୌରା ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଭୟ ଏହି ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି ।

ଆମେ ଏହି ରାୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଧାରା 498-A ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିସାରିଛୁ; ତେଣୁ ଏଠାରେ ସେ ବିଷୟରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଆଲୋଚନା କରିବାର ଆଉ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କେବଳ ଏତିକି ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ, ମହିଳାଙ୍କ ସ୍ବାମୀ କିମ୍ବା ସ୍ବାମୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଦ୍ବାରା ଉପୁତନ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲେ ହିଁ ଏହି ଧାରା ଲାଗୁ ହୁଏ । ସ୍ବାକାରଯୋଗ୍ୟ, ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ବିଚାରପତିଙ୍କର ଫଳାଫଳ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ମୃତ୍ୟୁର ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ଫଳାଫଳ ସହିତ ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ଅସ୍ବାକାର କରିଥିଲା । ଯଦି ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଅସ୍ବାକାର କରାଯାଏ, ତେବେ ଧାରା 498-A କେବଳ ଏହାର 'ବ୍ୟାଖ୍ୟା (b) ଆଧାରରେ ଲାଗୁ ହୋଇପାରିବ କାରଣ ଏହି ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ ମହିଳାଙ୍କୁ ହଇରାଣ-ହରକତ କରାଯିବା ବିଷୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି; ତେବେ ବିଧାନରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାରର ହଇରାଣ-ହରକତରେ ଏହା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ , ଏହା କେବଳ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ହିଁ ଏହା ଲାଗୁ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଉକ୍ତ ହଇରାଣ-ହରକତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ମହିଳାଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ମୂଲ୍ୟବାନ ସ୍ବରକ୍ଷା ସାମଗ୍ରୀ ପାଇଁ କୌଣସି ବେଆଇନ ଦାବି ପୂରଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଏ, କିମ୍ବା ସେହି ଦାବି ପୂରଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା କାରଣରୁ ଏପରି ହଇରାଣ କରାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ଥିବା କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ପୂରଣ ହେବାର ପ୍ରମାଣ ମିଳୁନାହିଁ । କଥିତ ତିନୋଟି ଚିଠି ବିଧାନର ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ଯୌତୁକ ପାଇଁ କୌଣସି ସାଧାରଣ ଦାବିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 306 ଏବଂ 498 - A ଅନୁଯାୟୀ ଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କି ନୁହେଁ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ମାମଲାରେ ଦୋଷମୁକ୍ତ ହେବା ଅନ୍ୟ ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ଦୋଷମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ସୂଚାଏ କି ନାହିଁ - ସେହି ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ପୂର୍ବରୁ

ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ଅନେକ ମାମଲାର ନଜିର ରହିଛି; ତେଣୁ ଏ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ଆଲୋଚନା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କିମ୍ବା ଆମେ ସେପରି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ନୋହୁଁ । ତଥାପି, ପରବର୍ତ୍ତୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା (ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରା 498-A) ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ ହେଲେ ନଥିଲେ ତଥ୍ୟଗତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସନୀୟ ପ୍ରମାଣ ଉପଲବ୍ଧ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନ, ଆମ ପାଖରେ ଭାଇ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଦୁଇଟି ଅସଙ୍ଗତ କଥନ ନଥିଲେ ରହିଛି, ତେଣୁ ଏହା ଉପରେ କୌଣସି ବିଶ୍ୱାସ ରଖାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ - ଦସ୍ତାବିଜ ସାକ୍ଷ୍ୟ (ଯଥା, ସେହି ଡିନୋଟି ଚିଠି), ଆମ ମତରେ, ଆଇନର ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ କମ୍ ଅଟେ । ଯଦି ଧରିନିଆଯାଏ ଯେ ନଥିଲେ ଥିବା ମୌଖିକ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ କୌଣସି ବିରୋଧାଭାସ ନାହିଁ, ତଥାପି ସେହି ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାଇ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବତୀ ଝିଅଟିର ଶ୍ୱଶୁର ଘରକୁ ଯାଇ ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସହ ଭଲ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି— ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସର୍ବାଧିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା’ ସହିତ ଭଲ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଏକ ଅନୁରୋଧ । ଏହା ସ୍ୱୟଂ ଧାରା 498-A ଅଧୀନରେ ଆରୋପ ଆଣିବ ନାହିଁ । ଯୌତୁକ ଦାବି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୁକ୍ତି ସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ ।

ଦାଖଲ ସମୟରେ ଏକ କ୍ଷୀଣ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଛି ଯେ ଉକ୍ତ ଧାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା (a) ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୁଏ ଏବଂ ଏହିପରି ରାୟକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଦୋଷ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କାରଣରୁ ଏହା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏଥିରେ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଏକ ଆକସ୍ମିକ ମୃତ୍ୟୁ ଥିଲା ଏବଂ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ନୁହେଁ । ଯଦି ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଧାରା 498-A 'ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା (a) ଲାଗୁ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବ ନାହିଁ - ଶରୀରର କୌଣସି ଅଙ୍ଗ, ଜୀବନ କିମ୍ବା ସ୍ୱାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତି ଆଘାତ ଓ ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ସମ୍ଭବନା ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଂଶଟି ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ଘଟଣାରେ ଇଚ୍ଛାକୃତ କାର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା ଆଚରଣ ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନିକଟତମ କାରଣ ହେବା ଉଚିତ , କିନ୍ତୁ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ନୁହେଁ । କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବର କୌଣସି ଘଟଣାକୁ ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଥିବା ଅଭିଯୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଚାରକୁ ନିଆଯିବା ଭଳି ତଥ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଶେଷ ଭାବରେ 'ବ୍ୟାଖ୍ୟା (b) କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛି ଯେ, 'ବ୍ୟାଖ୍ୟା (b)' ଅର୍ଥାତ୍ତରୂପେ 'ଉପାଦାନ' ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବା ପାଇଁ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ଏକ କ୍ରମ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ଯଦିଓ ନିଜେ ଏକ ଉପାଦାନ ଆଚରଣକୁ ଦର୍ଶାଉଛି, ତଥାପି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଧାରା 498-Aର ଅଭିଯୋଗ ଅଣାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଯେ ପରି ଉଲ୍ଲେଖ

କରାଯାଇଛି, ତଦନୁଯାୟୀ ଧାରା 306 ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିବା ଘଟଣାଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଧାରା 498 - A ଅନୁଯାୟୀ ଆରୋପରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ନିମିତ୍ତ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଧାର ନୁହେଁ; ତଥାପି ଧାରା 498 - A ଆରୋପକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଣର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଯାହା ବିନା ଏହି ଆରୋପକୁ କାଏମ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ, ଆମ ପାଖରେ ନଥିବେ ଏପରି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ ।

ଉପରୋକ୍ତ ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ବିଚାର କରୁଥିବା ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନଥିବୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷ ସାବ୍ୟସ୍ତିକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା । ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାତିଲ କରିବା କରାଗଲା । ସଂହିତାର ଧାରା 498-A ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଆରୋପରୁ ମୁକ୍ତ କରାଗଲା ।

କେ. କେ. ଟି.

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ପୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ତୁଷାର କାନ୍ତ ଗୋହି

ଅନୁବାଦକ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।